

ȚARA ȘI EXILUL

CURIER ÎNFORMATIV AL MIȘCĂRII LEGIONARE

Anul I. Nr. 3 Depósito Legal - M. 3655 - 1965

Ianuarie 1965

SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ

Axa Cairo-Dyakarta-Peking

În cadrul politicii internaționale s'a ivit în anul 1964, - un nou complex de forțe, constituit din China comunistă, Indonezia și Republica Arabă Unită (Egiptul). În jurul acestor componente principale gravitează alte state mai mici.

Coaliția celor trei dictatori, Nasser, Sukarno și Mao, modifică în mod sensibil datele politicii mondiale. Până acum geografia politică a lumii avea următoarea configurație: deoparte erau Occidentalii, de alta blocul comunist și, oarecum între ele așa zisele state neutrale sau "a treia lume", ca de pildă Jugoslavia, Egiptul, Indonezia, India. Lumea a treia a suferit o ruptură, o parte din țările cari o compun s'au asociat cu China lui Mao, dând naștere la o nouă ligă mondială.

Linia Cairo-Dyakarta-Peking nu are la bază o ideologie comună, cât mai mult interese comune. China practică comunismul de cea mai radicală specie, în timp ce Nasser nu tolerează pe partizanii acestei ideologii în interiorul republicii. Indonezia se află într-o poziție intermediară. În această țară partidul comunist este legal recunoscut și chiar participă la guvern, dar în politica internă Sukarno se mulțumește cu un socialism moderat. În politica externă, fiecare din -

aceste state urmărește un obiectiv distinct. Mao-Tse-Tung - are nevoie de prietenia statelor arabe și asiatice pentru - a-și extinde influența în Asia și a combate "imperialismul - american"; Sukarno e avizat la China și la Arabi pentru a ajunge în posesiunea teritoriilor pe cari le reclamă în Ocea^ul Indian (Timor, Borneo de Nord și Guinea de răsărit); Nasser are în coastă Statul Israel și pentru a se apăra con^{tra} imperialismului iudeu a simțit nevoia să se alieze cu ma^{re}le puteri asiatice, ostile Occidentului.

Forța acestui bloc nu e de disprețuit. Nasser este aș^{ta}zi conducătorul indiscutabil al lumii arabe, Sukarno stăpâ^{ne}ște un popor de o sută de milioane, ca să nu mai vorbim de China comunistă, care e pe punctul să se transforme în putere atomică și nucleară. Politica generală a acestei coali^{ții} este să grupeze în jurul ei toate statele din Africa și din Asia, expulsând atât pe Occidentali cât și pe Ruși.

Tulburările provocate în politica mondială de apariția - acestui nou complex de forțe sunt enorme. Avem mai întâiu criza Națiunilor Unite. Indonesia s'a retras din această ins^{titu}ție, pentru că rămânând în sânul ei nu își poate satisface revendicările asupra Federației Malaesice. Există o incom^{pat}ibilitate radicală între axa Cairo-Dyakarta-Peking și obiec^{tivele} ONU-lui. Il vedem apoi pe Tito, care, împreună cu Nasser și Sukarno, făcea parte din grupul celor "trei ma^{ri}" ai lumii neutrale sau neangajate, pus în mare încurcătura. Protejat al Occidentului, Tito nu poate urma nici pe Su^ukarno în aventura lui chineză și nici pe Nasser în dușmănia lui iremediabilă față de Israel. Blocul puterilor neutrale a - sărit în aier, Indonesia și Egiptul orientându-se spre China, iar Jugoslavia și India rămânând mai departe într'o poziție - binevoitoare față de Occident. Insfârșit, poziția Israelului de^{vine} mai precară, pentru că de aici înainte nu va mai avea deaface numai cu adversitatea lumii arabe, ci cu zdrobitoarea coaliție a unui mare număr de State afro-asiatice.

Constituirea axei Cairo-Dyakarta-Peking agravează - criza internațională. Coexistența pacifică nu mai e posibilă, că situația lumii scapă de sub controlul comun sovieto-ameri^{can}. Blocul neutral s'a sfârșit pentru a face loc blocului -

afro-asiatic, dominat de Peking. Ce va face președintele - Johnson? Va nimici China comunistă înainte de a deveni o putere nucleară? În acest caz, Rusia Sovietică va asista - pasivă la nimicirea celui mai mare Stat comunist din lume, în speranța că va ajunge la un "modus vivendi" cu Statele Unite, în spiritul tratatelor secrete dela Teheran și Yalta?.

Raportul Comisiei Warren și asasinarea lui Kennedy

Insfârșit Comisia Warren, formată din ilustre perso^{na}lități luate din cele mai variate sectoare de opinie din Statele Unite, și-a depus raportul.

Concluziile voluminosului raport sunt acelea la care se aștepta toată lumea după ce s'a aflat că în fruntea comisii - destinate să facă o largă și minuțioasă anchetă asupra aten^{tatului} a fost numit Warren, președintele Tribunalului Federal Suprem, cunoscut prin simpatiile lui pro-comuniste.

Raportul Warren stabilește că:

- în spatele atentatului contra președintelui Kennedy - nu a fost nicio conspirație și niciun Stat străin.

- Lee Oswald a acționat din impulsul său propriu, - dintr'un complex specific de ură, fără a fi mișcat sau teleghidat de o mână străină.

- nu s'a putut stabili nici amestecul vreunei organiza^{ții} locale americane în săvârșirea atentatului.

- Jack Rubinstein asasinul lui Oswald, nu a cunoscut pe acesta din urmă și nu s'a putut stabili nicio legătură în^{tre} ei, directă sau indirectă.

Toate eforturile comisiei au avut ca scop să limiteze - afacerea la executorul material al crimei. Dacă vrem să - descoperim neapărat un autor moral, o complicitate la crimă, atunci aceasta trebuie căutată în ambientul local și în - întreaga atmosferă americană, încărcată de ură și de pasiuni.

Din prima zi a atentatului tendința generală a presei - occidentale și a tuturor factorilor politici răspunzători a fost să se evite cu cea mai mare grijă implicarea Moscovei. - S'au făcut cele mai absurde și iresponsabile comentarii, - dar nimeni din pontifii presei internaționale nu a tras concluziile legitime și logice din faptul apartenenței lui Oswald la - partidul comunist. Parcă un consemn ocult a fost dat întregii presei, interzicându-i-se să exploreze această pistă. Si totuși nimic mai natural decât să se facă deducții și să se caute complicități în direcția Moscovei. În definitiv, comuniștii sunt maestri în arta săvârșirii atentatelor și au sute de crime pe conștiință de acest gen, în istoria lor sângeroasă. Când istoria comunismului este atât de bogată în atentate și când e un lucru clar stabilit că Oswald a fost comunist, - de ce nu se admite cea mai naturală soluție a crimei, pregătirea și executarea ei de Internaționala Comunistă? Oswald apoi nu a fost un comunist oarecare, ci un comunist cu un trecut remarcabil. A stat multă vreme în Rusia, unde a urmat, fără îndoială, cursuri de sabotaj, spionaj și terorism. Reîntors apoi în țară, a activat apoi cot la cot cu elementele castriste. Există o abundență de material și dovezi care nu îngăduie să se elimine această presupunere. Tendința - cercurilor occidentale de a menaja Internaționala Comunistă nu are niciun fundament și nicio logică și trebuie mai degrabă considerată ca rezultatul unei acțiuni dirijate.

Mai greu de descifrat -piatra de poticnire pentru mulți- e mobilul crimei. Din punct de vedere al intereselor - Kremlinului, crima pare absurdă. De ce să fi ordonat Moscova asasinarea lui Kennedy când Hrușcirov cu președintele Statelor Unite se înțelegea foarte bine și erau pe punctul - să pecetluiască pactul coexistenței pacifice?

Explicația rezidă în schimbarea de atitudine a lui Kennedy din ultimele luni. Cu toate că a fost un produs al mediului universitar american în care predominau influențele - liberale și progresiste, tânărul Kennedy era un om inteligent și și-a dat seama că Hrușcirov trișează cu coexistența, că în timp ce el căuta cu sinceritate un modus vivendi cu - lumea comunistă, pentru a feri omenirea de holocaustul unui nou războiu, celălalt nu vedea în coexistență decât o chesti-

une de pură tactică. Hrușcirov nu căuta decât să câștige - timp pentru a-și regrupa forțele comuniste în vederea asaltului final. Odată ajuns la această convingere, Kennedy a - avut curajul să-și manifeste public nemulțumirea, să dea - avertismente și chiar să amenințe, pentru ca lumea să ia - act de schimbarea lui de atitudine. În cursul anului 1963, - președintele Kennedy devenise un om avizat. Nu mai era - dispus să se lase îmbrobodit de Hrușcirov și era hotărât să tragă toate consecințele, schimbând politica de coexistență - cu o politică dură față de comunism.

Această evoluție în gândirea politică a lui Kennedy rezultă cu toată claritatea din ultimele lui discursuri politice, - ținute în Noembrie 1963, la Miami și la Tampa. Dar cel - mai semnificativ discurs al lui a fost acela pe care trebuia să-l pronunțe la Dallas, în ziua atentatului, după notele găsite la el:

"Libertatea lumii poate fi pierdută fără a se trage un foc de pușcă și tot atât de bine poate să sucombe sub bulătinile de vot" (.....)

"Inamicii noștri n'au abandonat ambițiile lor, primejdia nu s'a micșorat, vigilența noastră nu trebuie să slăbească".

Trebue să ne imaginăm ce primejdii ar fi însemnat - pentru comunism un Kennedy trezit la realitate, cu prestigiul și dinamismul său extraordinar. Acest om energic, curajos, popular, lansat într'o direcție opusă coexistenței pacifice, ar fi provocat pagube ireparabile comunismului în întreaga lume. Perspectivele revoluției comuniste în proximitatea ani li s'au părut corifeilor acestei mișcări atât de întunecate încât s'au hotărât să joace totul pe o carte, ordonând lichidarea inamicului potențial. Un prieten al comunismului care "schimbă de poziție", e cu atât mai urât și cu atât mai repede trebuie să dispară.

Evident, drama dela Dallas este mult mai complicată - și în paginile acestui buletin nu o putem desbate cu toată - amploarea cuvenită. Ne mărginim să mai adăugăm că comuniștii au voit să profite de împrejurarea atentatului pentru a

aplica în același timp și o lovitură nimicitoare forțelor conservatoare din Statele Unite, punând în sarcina lor responsabilitatea crimei. Oswald trebuia să dispară după atentat, pentru că în lipsa autorului material să se poată ataca cu brio partitura complicității dreptei americane în atentat. Acest plan ingenios nu a reușit, deoarece Oswald a fost descoperit și prins pe parcursul ce trebuia să-l străbată până la locul salvator. Temându-se că Oswald ar putea să divulge firele conspirației, comuniștii au hotărât suprimarea lui prin mâna lui Jack Rubinstein, iar acestuia i se asigură impunitatea crimei cu ajutorul unei comisii de psihiatri, care-l va declara, probabil, iresponsabil.

DIN ȚARA SUBJUGATA

Cultură și Genocid

Presa reperistă de toate categoriile e plină de informații privitor la relațiile culturale ce le întreține regimul comunist cu o multitudine de State. Convenții, acorduri, congrese pe solul României și participări la reuniuni internaționale se țin lanț și vin să pecetluiască programul de vastă expansiune culturală pe care îl cunoaște poporul nostru sub ferocita dominație moscovită. Prezența savanților, a oamenilor de știință din țară e tot mai accentuată în manifestările intelectuale ale lumii.

În cursul anului trecut s'a semnat între altele și un acord cultural cu Franța. Nu știm ce profit ar putea trage patria lui Racine și Molière din cultura reperistă, care nu are nimic de-a face cu cultura românească, fiind o cultură trecută prin patul lui Procust al marxismului, dar este cert că regimul va trage enorme foloase politice și economice din relațiile cu Franța. Cultura dealtminteri nici nu-i interesează pe troglodii dela București; ei urmăresc numai însușirea de invenții tehnice și procedee de fabricație pentru monstruoasa lor economie. Pentru poporul român acordurile cu Franța înseamnă o nouă piatră de moară peste durerile și suferințele lui și un nou semn că din partea Occiden-

tului nu se mai poate aștepta la nimic bun. Țările occidentale merg mână în mână cu comunismul și colaborează la ruina popoarelor din răsărit.

În timp ce se multiplică schimburile culturale cu străinătatea și Occidentalii nu mai pridesc cu amabilitățile și sincera lor dorință ca să sprijine România în eforturile ei de "emancipare", tiranii dela București, în frunte cu Stalinul României, își continuă neturburați acțiunea lor de distrugere a poporului românesc. În relațiile cu Occidentul, RPR oferă cultură, iar în relațiile cu poporul românesc împrășteie groază și moarte. Cultură și genocid, iată o împerechere macabră, pe care numai creierul bestial al marxiștilor putea să o inventeze și să o pună în practică.

Înalta știință reperistă a inventat între alte mari invenții, un lucru extraordinar, care denotă grija ce o poartă vlăstarelor neamului: surogatul de lapte pentru copii. Cum laptele e necesar ca să se facă din el produse pentru export și cum o parte din el se pierdea în hrana copiilor, guvernul comunist a luat energica măsură ca să se suprimacească pierdere din circuitul economiei naționale, servindu-se copiilor o substanță care seamănă pe dinafară a lapte, dar care nu are niciuna din calitățile lui nutritive. Invenția ar trebui omologată și trimisă tuturor zonelor din lume unde bântuie foametea. "Te slăvim Românie, pământ părintesc" (imnul Republicei populare), unde surogatele culturale țin locul culturii și unde copii sunt hrăniți cu surogate lactee!

D I N E X I L

Tezele Dlui Rațiu

Din materialul ce-l avem la dispoziție, interviul din August 1964 și articolul din Decembrie același an, amândouă publicate în "Vocea Libertății" dela Atena-este greu să descifrăm textul exact al propunerilor ce le face Dl Rațiu privitor la reorganizarea exilului. Dl Rațiu, fie că nu are darul să se exprime clar fie că nu-i convine să fie -

prea explicit, în articolele lui de până acuma are multe texte confuze. Când vrei să dărâmi ceva vechiu și anacronic - (Comitetul Vișoianu) și să clădești ceva nou (un comitet dinamic și reprezentativ) cea dintâiu condiție, când te prezinți în fața publicului, este să îți exprimi cu claritate gândurile, - pentrucă, cum spune bănățeanul, să priceapă "tât natul" despre ce este vorba. Poate că Dl Rațiu se exprimă mai clar în conversații particulare, dar cum noi n'am avut onoarea - să-l cunoaștem, suntem avizați exclusiv la lectura articolelor din "Vocea Libertății".

1) Comitetul Vișoianu

Ce atitudine are Dl Rațiu față de Comitetul Vișoianu? - S'a pus pe o poziție de frondă, tăind toate punțile în urma lui? Aceasta nu pare să rezulte din declarațiile Dsale. Dl Rațiu elogiază "patriotismul" oamenilor ce îl compun în frunte cu Dl Vișoianu. Dând certificat de onestitate politică Dlui Vișoianu, automat intră în conflict cu opinia marelui majorități a exilului. Omul dela 23 August, care are pe conștiință trădarea unei țări, nu se bucură de nicio simpatie printre pribegi, iar cine îi mai strânge mâna, o face din cine știe ce calcule viclene. Dela început așadar, prin aceste declarații, Dl Rațiu asvârle suspiciuni asupra activității Dsale, căci pribegii doresc un nou comitet, dar nu un comitet care să urmeze linia "patriotică" a Dlui Vișoianu. Nimeni nu-l obligă - să atace pe Dl Vișoianu pentru 23 August, dar putea cel puțin să treacă sub tăcere acest episod.

Dl Rațiu nu se pronunță cu claritate nici asupra constituirii viitorului comitet. Vrea numai o remaniere a Comitetului Vișoianu, o împropiatare a lui cu noi forțe, fără a se atinge de persoana președintelui? Vrea debarcarea Dlui Vișoianu, și alegerea unui nou președinte din membrii actuali ai Comitetului, la care să se adauge câteva nume noi? Vrea, în sfârșit, trecerea la arhivă a întregului Comitet, cu tot personalul lui, și crearea unui Comitet completamente nou, ieșit fie din alegeri fie dintr'o largă consultare a exilului? În orice caz, Dl Rațiu, după propriile lui afirmații, vrea să respecte "normele constituționale în vigoare", adică să nu întreprindă nimic fără de aprobarea "factorului constituțional". Dl

Rațiu a cerut audiență M.S. Regelui (care nu i s'a acordat până în prezent) și cu această ocazie vrea să expună - Regelui planul său de reconstituire al Comitetului Național. - Mai întâiu, este puțin probabil că Regele Mihai, după un "mariage de raison" de 20 de ani cu Dl Vișoianu, să conștientizeze la decapitarea acestuia, încât pe această linie, sunt puține șanse ca acțiunea Dsale să reușească. În al doilea rând, situația constituțională a Regelui este contestată de un mare număr de exilați. În mod automat așadar, căutând Dl Rațiu să obțină "înalta aprobare" a Regelui, se îndepărtează de masa exilului și acțiunea lui va pierde tocmai ceea ce voia să obțină: adevărul lui. Dl Rațiu nu poate ieși din această dilemă: dacă merge cu Dl Vișoianu și cu formula constituțională, trebuie să renunțe la orice bază populară - pentru viitorul Comitet, ceea ce echivalează cu eșecul întreprinderii sale.

2) Comitet reprezentativ

Dacă Dl Rațiu este de acord cu tot trecutul diplomatic și politic al Dlui Vișoianu îl întrebăm de ce îl mai atacă și cere înlăturarea lui?

Dl Rațiu are mai multe motive să fie supărat pe Dl Vișoianu. Dsa descoperă mai întâiu că actualul Comitet nu este "reprezentativ", ci o formulă arbitrară, care s'a constituit în afara voinței și aspirațiilor marelui majorități a pribegilor. Perfect de acord, dar cu un minimum de bunăvoință Dl Rațiu ar fi putut descoperi că viciul de care suferă Comitetul Vișoianu datează de vreo 15 ani, exact din momentul când a luat naștere acest Comitet. Cum de s'a trezit așa de târziu? Niciodată acest Comitet nu a reprezentat altceva decât clica redusă a acelora cari au colaborat cu comuniștii în țară.

3) Independență politică

Dl Rațiu mai cere ca noua entitate politică, noul Comitet, să fie "complet independent și desinestătător". Această idee este excelentă și am fi foarte bucuroși ca Dl Rațiu să o ducă la îndeplinire, adică să formeze un Comitet și "re -

prezentativ" și "desinestătător". Am aflat însă că Dl Rațiu a făcut o călătorie în Statele Unite, unde a văzut lume dela Departamentul de Stat și dela Free Europe, adică exact de la aceleași cercuri cari țin în servitute, prin subsidiile ce i le procură, Comitetul Vișoianu. Dacă Dl Rațiu vrea să își asigure sprijinul material și moral al acestor cercuri, cari țin prizoniere Comitetul Vișoianu, atunci în mod fatal va cădea și Dsa în aceeași greșală, și atunci nu înțelegem toată zarva asta cu schimbarea Comitetului.

4) Momentul politic internațional

Dela aceste critici, cari sunt oarecum de formă, Dl Rațiu trece apoi la un atac de fond contra Comitetului Vișoianu. E o chestiune de înaltă strategie politică pe linia intereselor superioare ale neamului și exilații sunt solicitați să-i urmărească cu atenție argumentația. Eliberarea țării noastre depinde de Americani. Dar aceștia nu sunt dispuși nici să ajute revoluții dincolo de cortina de fier și nici să facă războaie pentru eliberarea Europei răsăritene. Aceasta nu înseamnă că au abandonat popoarele din răsărit. Președintele Kennedy a inaugurat o nouă politică de eliberare, care constă, în esență, în respingerea progresivă, pe etape, a comunismului din Europa Orientală, fără violențe și fără războiu, exclusiv prin mijloace pacifice, adică confruntarea celor două sisteme în domeniul economic, cultural, științific, etc., confruntare care va duce în cele din urmă la biruința Occidentului, dat fiind superioritatea netă a regimurilor de democrație apuseană. Președintele Johnson continuă această politică de "coexistență pacifică", care pe lungi intervale de timp va duce la retragerea comunismului din Europa răsăriteană. Induioșătoare perspectivă! Si noi care credeam că Americanii ne-au părăsit! Uite ce planuri năstrușnice au: trebuie să murim cu toții, să moară încă alte două, trei generații, până ce poporul român se va elibera de sub cnutul Moscovei! Dl Rațiu cade în delir în fața acestei grandioase perspective de eliberare a poporului român, aproximativ pe la anul 2100, și exclamă patetic: "Personal, subscriu fără ezitare acestei politici".

Subscriind la această politică de lungi perioade istorice, Dl Rațiu iese de fapt din cadrul politicii și se convertește în vizionar și profet. "Viitor de aur țara noastră are și prevăd prin secolii a ei înălțare", cum ar zice poetul. Dsa însă vrea să facă politică, ia inițiative politice, iar politica, prin natura ei, se leagă de obiective mai actuale și mai palpabile. Politica de eliberare sau o faci sau n'o faci, ci te culci și dormi. Dacă o faci, atunci trebuie să îi dai zor cu toate mijloacele ca eliberarea să se întâmple în timp util, în cursul acestei generații, și nu la Sf. Așteaptă. Nu poți să mobilizezi energiile exilului pentru un obiectiv pe care singur îl proclami ca utopic. Atunci nu mai faci politică, ci te așezi la deriva evenimentelor și aștepti, iar atunci, cu sau fără Vișoianu, cu sau fără Dl Rațiu, tot aia e. N'avem nevoie de niciun fel de Comitet. Intrăm într' un fel de hibernaj istoric.

Altă eroare a Dlui Rațiu este că el subscrie la o politică plasmuită de alții, în speță de Americani, ceea ce vine în conflict cu propria sa doctrină, proclamată mai înainte, de independență a noului Comitet. Această politică, politica de întrecere pacifică între cele două sisteme, cu voga speranței a unei vage eliberări, poate să convină Americanilor, poate să convină întregului Occident, dar în niciun caz nu poate fi însușită de exil. Exilul nu se poate mulțumi cu vage promisiuni ale unei eventuale evoluții favorabile poporului nostru într'un viitor indefinit, ci trebuie să continue să ceară delaputerile occidentale punerea în aplicare a unei politici active de eliberare, care să curme cât mai repede ocupația sovietică a țării noastre.

Si acum analizând politica Kennedy-Johnson, la care Dl Rațiu subscrie "fără ezitare", oare e așa desigur că va duce la rezultatele scontate de dânsul, chiar într'un viitor mai îndepărtat? Ce garanții are și cine i-a dat aceste garanții? Dacă e vorba de garanții anglo-americane, acestea trebuie luate "cum grano salis". Si Maniu s'a luat după cuvântul anglo-americanilor când a început organizarea mișcării de rezistență în țară, în 1946, și aceste "garanții" l-au dus în temniță și apoi în mormânt, iar când Washington-ul a fost întrebat asupra acestor legături și acțiuni, întreprinsă la

sugestia reprezentanților lui dela București, a declarat că - "habar n'are de ele". Nu este exclus așadar că și cu garanțiile obținute de Dl Rațiu să se întâmple la fel, adică exilul să fie împins de Americani la anumite atitudini pe baza unor garanții fictive.

Dl Rațiu cunoaște apoi istoria comunismului și știe că politica de coexistență pacifică cu lumea capitalistă e un principiu de înaltă strategie a acestei revoluții. Nu Americanii - au descoperit coexistența, ci această politică le-a fost sugerată sau impusă de Moscova. Toți gânditorii și conducătorii politici ai Rusiei Sovietice recomandă coexistența pacifică ca o armă indispensabilă în războiul revoluționar de cucerire a lumii. Blocul comunist are nevoie din când în când de o pauză, pentru a-și regrupa forțele, și această pauză ei o numesc "coexistență pacifică" cu acei pe care vor să îi nimicească. Dl Rațiu subscrie așadar "fără ezitare", dar și fără să își dea seama la o teză comunistă. Faptul că vine de la Americani nu schimbă nimic din originile ei dubioase. Dl Rațiu se mișcă așadar în domeniul speculațiilor pure cari n'au nici măcar avantajul să fie originale. Programul politic pe baza căruia vrea să regrupeze exilul e clădit pe nisip. - Politică de confruntare pacifică între cele două sisteme nu - numai că nu garantează eliberarea țării noastre, dar poate să ducă în final, la rezultate inverse, la subjugarea Europei Occidentale și a lumii întregi. În toate confruntările de până acum între comunism și marile democrații occidentale, pașii au fost nepacifice, a biruit Moscova. Ce împiedecă să se întâmple și în viitor la fel?

Dl Rațiu ne oferă și o ilustrație a modului cum înțelege el "noua politică". Exilul trebuie să sprijine schimburile culturale și economice ale Republicii Populare cu străinătatea. Bravo Domnule! Adică exilul să devină un fel de filială a guvernului dela București. De pildă, spune Dsa, în țară e foamete, guvernul vrea să cumpere grâu din Occident. Datoria exilaților este ca să sprijine această acțiune, deoarece este în interesul poporului, al maselor înfometate. "Nu putem lăsa poporul să moară de inanție în masă". Argumentul e copleșitor. Dl Rațiu nu își dă însă osteneala să se întrebe de ce moare poporul de foamete? Pentru că nu are

ce mânca? Nu pentru asta, ci pentru că nu i se dă să mănânce. Țara posedă resurse alimentare suficiente. Dar guvernul supune poporul la o înfometare sistematică. Tot ce produce solul patriei este furat și exportat. Deci, înzădar va trimite Dl Rațiu grâu în țară. Nicio boabă nu va ajunge în gura muritorilor de foamete. În loc de a se arăta atât de generos cu călăii dela București, mai bine ar da consiliul lui - Gheorghiu-Dej să jăcmânească mai puțin poporul, lăsând o boabă de grâu și țărănilor flămânzi.

Comitetul Vișoianu nu înțelege "noua" perspectivă, constată Dl Rațiu. A rămas în urmă cu ceasornicul politicii la - 1945. El acuză de rigiditate doctrinară, prizonier al unor - concepte demodate, practicând un fel de goldwaterism conservator și anacronic, incapabil să tragă concluziile necesare din noua situație internațională. Dl Vișoianu e prea "la dreapta", cu alte cuvinte. Ne trebuie un comitet mai suplu, mai flexibil, care să înțeleagă porunca ceasului de față, așezându-se mai la stânga. Un comitet care să știe să facă cu ochiul pacifiștilor, coexistențialiștilor și chiar comuniștilor. - Dl Rațiu militează, cu alte cuvinte, pentru un comitet de "coexistență" cu regimul din țară.

Dl Rațiu trebuie să considere gugumani pe toți pribegii când atribuie Comitetului Vișoianu calitate combative anticomuniste de o duritate extremă. Pensionarii dezastrului național nu fac altceva decât ceea ce li se indică de rețelele coexistențialiste din Statele Unite. În fond ei joacă în exil tot "cartea rusească", într-o versiune occidentală. Li se dă voie să scrie contra comunismului, dar nu li se dă voie să între prindă o acțiune politică eficace. Agitații în anumite limite, cu amenințarea că dacă ies din starea de obediență, li se vor tăia subsidiile.

Atunci de ce este nevoie de un nou Comitet, de ce este împins Dl Rațiu și tovarășii să realizeze o nouă formulă de regrupare a exilului? Regele, Vișoianu și toți executorii - actului dela 23 August, au tras o poliță asupra anglo-americanilor când au predat țara bolșevicilor. Semnatarii ei nu și-au respectat iscălitura și nici nu sunt grăbiți s'o facă. - Ceva mai mult. Ar vrea să se debaraseze complet de -

orice obligație luată față de grupul de persoane care a ex-
cutat lovitură dela 23 August. Odată dispărând Comitetul -
Vișoianu, tutelat de Rege, dispăre factorul care să recla-
me dela Aliatși plata datoriei contractate la 23 August. In -
noua fază politică, de coexistență pacifică, e indispensabilă
lichidarea tuturor acestor reziduri cari jenează apropierea
de Moscova, cu corolarul ei, recunoașterea statu-quo-ului
european.

Ceva mai mult: atât exilul românesc cât și toate emi-
grațiile trebuie proiectate în direcția unei înțelegeri cu regi-
murile comuniste. Era nouă, inaugurată de Kennedy și -
continuată de Johnson, reclamă abandonarea oricărui spirit
rezistențialist față de ocupant și o întrepătrundere "construc-
tivă" între exil și țară. Cum însă persoana Regelui Mihai -
constitue un impediment în calea acestei înțelegeri, deaceea
și Comitetul Vișoianu devine inutilizabil în actualele împreju-
rări. Iată tâlcul profund al acțiunii Dlui Rațiu. Aceleași cer-
curi cari au susținut până acuma pe Vișoianu, lucrează -
acuma la îndepărtarea lui și șoarecii, care simt că corabia
se înecă, caută din vreme o nouă orientare.

Din punct de vedere național este mai bine să rămâ-
nă Comitetul Vișoianu acolo unde este agățat. Deși o ficți-
une, deși nereprezentativ, deși dependent de organisme -
străine, are ceva în buzunar, o poliță neonorată de 20 de
ani. E mai bine să rămână, pentruca să nu se spună mâi-
ne, uite, din cauza Dlui Rațiu, Serdici și a altora, cari -
i-au subminat autoritatea la Americani, n'a putut să acțio-
neze la momentul oportun, obținând eliberarea țării. Cât -
privește acțiunea Dlui Rațiu sau o altă acțiune, ea se poa-
te desfășura perfect de bine paralel, căci dacă noul orga-
nism are vigoare, afirmarea lui nu va putea fi împiedecată
de ficțiunea vișoianistă sau de ficțiunea constituțională. Dl -
Rațiu nu trebuie să înlesnească jocul perfid al acelor cer-
curi americane cari după ce au împins pe acești nefericiți la
săvârșirea actului dela 23 August, acuma vor să șteargă și
ultimele reminiscențe ale unor obligații contractate. Noi sun-
tem adversari ai Comitetului Vișoianu și îl detestăm, dar -
această campanie nu ni se pare favorabilă pentru interesele
națiunii. Să lăsăm Comitetul să moară de moarte naturală

sau să lăsăm Americanilor răspunderea disolvării lui. Fiind
o creație a lor, pe ei îi privește soarta și viitorul Comitetu-
lui.

5) Evenimentele din țară

Dl Rațiu mai pune în legătură acțiunea sa și cu schim-
bările petrecute în țară. Dsa consideră tendința guvernului
dela București de a se desprinde de tutela moscovită ca un
"fenomen real". Noul comitet, dacă s'ar crea, ar avea și
misiunea să "exploateze" situația din țară și să nu lase ini-
țiativa în mâna "naționalistului-ersatz", Gheorghiu-Dej.

Noi suntem mai sceptici privitor la "realitatea" fenome-
nului antimoscovit din țară, dar să acceptăm părerea Dlui -
Rațiu. Cum înțelege Dl Rațiu să smulgă inițiativa din mâna
Dlui Gheorghiu-Dej? Colaborând cu guvernul la realizarea
schimburilor culturale, economice și științifice între țară și
străinătate? Guvernul comunist va profita de acest ajutor,
poziția lui se va întări, fără a pierde cărma și inițiativa -
din mâini. De altă parte, cu această colaborare exilul e -
anulat ca entitate politică. Orice protest al lui, orice memo-
randum politic în viitor, nu vor mai fi ascultate de nimeni, -
priebegii fiind considerați niște instrumente ale regimului co-
munist. Inițiativa trece așadar totalmente de partea ocupantu-
lui. Orice reveniri ulterioare nu vor mai avea nicio valoa-
re. Dl Rațiu și toți românii colaboraționiști vor deveni sus-
pecti atât în ochii celorlalți pribegei cât și ai străinilor.

Să presupunem însă că guvernul dela București este
dispus să se reconcilieze cu națiunea și s'ar produce -
schimbări profunde în structura economică, socială și poli-
tică a țării. Pentru asta nu e nevoie nici de un nou comitet
și nici măcar de exil. Gheorghiu-Dej are cu cine să dialo-
gheze, cu cei 19 milioane de români pe cari astăzi îi tero-
rizează și îi flămânzește. Dacă el este hotărât să schimbe -
stările de lucruri din România, calea îi este deschisă. N'are
nevoie de exil, iar exilul nici nu se poate amesteca în acest
proces. Li lipsesc instrumentele politice de acțiune. Inițiativa
îmbunătățirii condițiilor de viață ale poporului român aparti-
ne în întregime lui Gheorghiu -Dej. Exilul, cel mult, poate

sà tragà consecințele din evenimentele din țară. În orice -
caz, exilul nu se poate precipita. El trebuie să dea întâietă
te țării, să-i ia regulat pulsul și să descifreze cu prudență
mesagiile ce ne vin de acolo. Exilul trebuie să se mențină -
pe poziția de rezistență independent de politica americană și
independent de ofertele de colaborare ale guvernului dela -
București. Când țara va da semnalul destinderii, când po-
porul va respira mulțumit, eliberat de teroare, foamete și
cruzimi, deabia atunci exilul își poate îngădui să-și revizu-
iască pozițiile.

O organizare a exilului este necesară atât pentru a -
compensa absențele Comitetului Vișoianu în Occident cât și
pentru a avea o reprezentanță legitimă și puternică în even-
tualitatea unui dialog cu guvernul dela București, după ce
condițiile generale ale țării vor indica necesitatea lui. Dar -
pentru asta nici programul politic oferit de Dl Rațiu nu este
bun și nici procedura de constituire a unui nou Comitet. Ca
lea votului e inoperantă, iar o "mare adunare națională" e
costisitoare și greu de realizat. Să se adune undeva 20-25
de oameni devotați cauzei naționale și cari au ceva în spa-
tele lor și aceștia să dezbată toate problemele, fără pre-
condiții, fără prejudecăți și mai ales fără o politică pre-fa-
bricată cu ajutorul străinilor.

Redactor responsabil:

Gheorghe Costea, General Mola, 277.- 3°-D.- MADRID - 16